

III NIEDZIELA WIELKIEGO POSTU • ROK B

Ewangelia: J 2, 13-25

Zbliżała się pora Paschy żydowskiej i Jezus udał się do Jerozolimy. W świątyni napotkał siedzących za stołami bankierów oraz tych, którzy sprzedawali woły, baranki i gołębie. Wówczas sporządziwszy sobie bicz za sznurków, powypędzał wszystkich ze świątyni.

„Sporządziwszy sobie bicz...”

Fragment dzisiejszej Ewangelii według św. Jana podejmuje temat potrzeby reformy i ciągłej odnowy naszego życia kultycznego. Fragment ten opowiada, jak Jezus udał się do świątyni jerozolimskiej, gdzie napotkał ludzi siedzących za stołami bankierów, handlujących, zachwalających swoje towary, przyczyniających się do narastającego wciąż zamieszania i gwaru, charakteryzującego zwykle miejsce przeznaczone na targowisko. Widząc to, sporządził sobie bicz ze sznurków i wypędził wszystkich ze świątyni, także baranki i woły, porozrzucił monety bankierów, a stoły powyrzucił. Do tych, którzy sprzedawali gołębie rzekł: „Weźcie to stąd, a z domu mego Ojca nie róbcie targowiska”.

Czy i nasze serca nie stają się podobnym placem targowym? Przecież jesteśmy świątynią

Bożą. A ile często w nas jarmarcznego zgiełku namiętności, odgłosu żalów, wymówek, pretensji, samolubstwa, chciwości, próżności, złośliwości i wygoddnictwa.

Jak słyszeliśmy w dzisiejszej Ewangelii, Pan Jezus może użyć bardzo stanowczych środków: „Sporządziwszy sobie bicz...”, aby niejedno zło przepędzić z naszego serca i niejedno powyrzucić, co było ustawione źle, czy nie na miejscu, aby zapanował porządek.

Przyjacielu! Czas Wielkiego Postu jest czasem nawrócenia i przemiany życia. Nawróć się, wewnętrznie przemienić, to przede wszystkim odważnie i gruntownie przemyśleć, a następnie pogłębić swój stosunek do Boga i bliźniego, jak również nadać nowy kształt moralnemu życiu.

ks. Ireneusz

26-29 III Rekolekcje Wielkopostne dla Dorosłych

Rozpoczynają się Wielkopostne Rekolekcje Parafialne, które przeżywać będziemy w Roku Wielkiego Jubileuszu Dwutysiąclecia od Narodzenia Naszego Zbawiciela - Jezusa Chrystusa. Mają one nas przygotować do Świąt Zmartwychwstania Pańskiego. W czasie ich trwania dokonajmy szczerzej oceny naszego sto-

sunku do Bożych Przykazań, do Ewangelii, do Kościoła. Człowiek wierzący powołany jest do zwycięstwa nad sobą, nad tym co krępuje jego wolną wolę i czyni ją poddaną złu. Zwycięstwo takie oznacza życie w prawdzie, prawości sumienia i rozwoju duchowym człowieka. Wszystkich serdecznie zapraszamy.

Msze św. z naukami rekolekcyjnymi

- w niedzielę na wszystkich Mszach św.
- w poniedziałek, wtorek i środę o godz. 6.30, 9.30, 17.00 i 19.00.

Spowiedź

- we wtorek od godz. 9.00 do 11.30 i od godz. 16.00 do 20.00 z półgodzinną przerwą od godz. 18.00 do 18.30.

Czy wiesz, że...

Ekumenia (gr. oikomene – okrąg ziemski). Wszystkie kościoły chrześcijańskie jako całość. Sobory starożytnego Kościoła nazywano ekumenicznymi, jeśli uczestniczyli w nich chrześcijanie z wszystkich części imperium rzymskiego, wówczas znanego świata. Do dziś w Kościołach protestanckich słowo „ekumeniczny” ma podobne znaczenie co „katolicki” (gr. katolikos – powszechny).

Elias (hebr. – moim Bogiem Jahwe). Największy prorok Państwa Północnego, pochodzący z Tiszbe w Gileadzie, żył i działał w IX wieku przed Chrystusem. Legendarne częściowo opowieści o nim znajdują się w 1 Krl 17-19; 21; 2 Krl 1. Upominał się o prawo i sprawiedliwość w swoim kraju, żądał wyłącznego kultu Jahwe, walczył; z popieranym przez królową Izabelę kultem Baala. Z kapłanami Baala rozprawił się po interwencji Boga na górze Karmel (1 Krl 18). Według 2 Krl 2, 11 został zabrany do nieba. W późnym judaizmie oczekuje się jego powrotu w roli poprzednika Mesjasza. Ukazuje się obok Jezusa w czasie przemienienia na górze Tabor (Mk 9, 2-10).

Eloi, Eloi, Lema Sabachtani (albo Eli, Eli, lema sabachtani). Zawołanie ukrzyżowanego Chrystusa Jezusa (Mt 27, 46; Mr 15, 34), odpowiadające pierwszym słowom Psalmu 22: „Boże mój, Boże mój, czemuś mnie opuścił?”. Wybierając ten psalm na swoją modlitwę, Jezus pragnął pokazać, że akceptuje też dalsze słowa tej pieśni, wyrażające wiarę w niezawodną inge-

POWOŁANIE DO ŻYCIA W MAŁŻEŃSTWIE I RODZINIE

Szczególne wskazania dla rodzin polskich Ojciec Święty zawarł w licznych homiliach głoszonych podczas pielgrzymek do Ojczyzny. Należy w tym miejscu podkreślić, rodzina to podstawowa komórka społeczna i jednocześnie niezwykle zamysł Boży, przekraczający nasze ludzkie pomysły na temat miłości i więzi między kobietą i mężczyzną.

Dzięki Bożej wizji małżeństwa i rodziny, trwa nadal historia ludzkości.

„To właśnie w chrześcijańskim małżeństwie i rodzinie człowiek dorasta do miłości, która nie unosi się gniewem, nie pamięta złego, która wszystko znosi, wszystkiemu wierzy, we wszystkim pokłada nadzieję, która wszystko przetrzyma i nigdy się nie skończy (por. 1 Kor 13, 4-8)”.

Ta podstawowa komórka życia społecznego ze względu na swe doniosłe znaczenie dla ludzkości a jednocześnie ogromną wrażliwość na czynniki zewnętrzne wypływające ze społeczeństwa i wzajemnie się przenikające w rodzinie, wymaga opieki i ciągłego umacniania a przede wszystkim wrażliwości od rządzących, którzy mają wpływ na te czynniki a także na wszelkie działania o różnych skutkach ujemnych i dodatnich w rodzinie, gdzie duchowość ma nadrzędne znaczenie. Ojciec Święty ciągle podkreśla potrzebę rozwoju duchowości czyli bardziej zażyłej przyjaźni z Bogiem, gdyż „Boża niezwykła fascynująca wizja miłości i jedności małżeńskiej nas niepokoi, gdyż stawia wielkie wymagania. Wymaga od niedoskonałych przecież mężczyzn i kobiet złożenia najbardziej zdumiewającej przysięgi, jaką tylko miłość Boża mogła zaplanować i zaproponować: „Biorę

Cię za męża – za żonę i ślubuję Ci miłość, wierność i uczciwość małżeńską oraz, że Cię nie opuszczę aż do śmierci. Tak mi dopomóż panie Boże Wszechmogący, w Trójcy Jedynej i wszyscy święci”. To są najwspanialsze słowa jakie mężczyzna i kobieta mogą sobie nawzajem wypowiedzieć!”

Są to słowa o miłości aż tak zdumiewającej i niezwyklej, że można je wypowiedzieć tylko dzięki pomocy Bożej i tylko w obecności Boga, który jest źródłem i wzorem miłości wiernej i nieodwołalnej”.

Jak już wspomniałam na kształtowanie wszystkich cech osobowości ludzkiej tak bardzo potrzebnych do kształtowania prawdziwej miłości - „wiernej i nierozdzielnej, mającej odwagę przekazywać nowe życie oraz znajdującej siłę i wytrwałość potrzebną, by chronić i wychowywać dzieci, którymi Bóg ich obdarzył, potrzeba jest nieraz w dzisiejszych czasach ogromnego samozaparcia popartego wiarą, nadzieją i miłością (...) W naszych czasach(...), gdy cywilizacja stawia wyżej posiadane rzeczy niż kochanie człowieka, młody człowiek boi się chrześcijańskiej wizji miłości małżeńskiej. Stąd w filmach, radiu i telewizji, w gazetach i książkach spotykamy się z propozycjami więzi między kobietą a mężczyzną opartej na ZNACZNIE MNIEJSZEJ MIŁOŚCI”, która „nie zaspakaja największych marzeń i tęsknot ludzkiego serca ale pociąga tym, że nie stawia żadnych wymagań” stajemy przed dylematem ochrony powołania do życia w małżeństwie i rodzinie przez przeciwstawianie się środkom masowego przekazu, gdzie występuje pornografia, treści nie obyczajne, kolportowanie

gazet i czasopism dla dzieci i młodzieży o treściach nie zgodnych z chrześcijańską nauką. Dokument ukazuje piękno i zamiar Boży wobec człowieka w powołaniu, które jest przedłużeniem stwórczego działania Boga. Na pewno do zadań członków Kościoła tego Mistycznego Ciała Jezusa Chrystusa należy zadbanie aby to zadanie do którego powołał nas Bóg, a które określa dokument o powołaniu do życia w rodzinie było realizowane zgodnie z Jego wolą. Do tego umacnia nas Bóg przez sakramenty, przedtem dając nam rozum i wolną wolę, abyśmy świadomie wybierali swoimi siłami i wolną nie przymuszoną wolą: dobro, piękno i wolność dzieci Bożych. Jako członkowie Akcji Katolickiej w tym względzie mamy wiele do zrobienia. Choć wiele już dokonuje się jak zorganizowane wystąpienia na skalę światową w obronie życia od poczęcia aż do naturalnej śmierci. Jawne działania Ruchu Pro-life, PFROŻ poprzez prasę np.: Głos dla Życia, Źródło i inne formy zorganizowanej działalności, które bronią wiele istnień ludzkich zwłaszcza tych najbardziej bezbronnych zgodnie z nauką Kościoła, ukazują światu odpowiedzialne rodzicielstwo, przekonują wielu o nierozdzielności małżeństwa, integralności aktu zjednoczenia małżeńskiego, istnieniu osoby ludzkiej od poczęcia, potrzebie miłości wraz z wiernością i nierozdzielnością. „Nie może być sprzeczności między Boskimi prawami dotyczącymi z jednej strony miłości małżeńskiej, a z drugiej przekazywania życia”.

cdn.

Nabożeństwo Gorzkich Żali

Gorzkie Żale są nabożeństwem rdzennie polskim. Na ich powstanie wpływ miały polskie pieśni nabożne o męce Pańskiej, średniowieczne misteria i dialogi pasyjne oraz układ jutrzni brewiarzowej.

Pieśni o męce Pańskiej rozwijały się od XV w. Misteria średniowieczne chętnie czerpały tematykę z Ewangelii, a głównie z opisu życia i męki Chrystusa. Dużym powodzeniem cieszyły się dialogi wielkopostne, jak: Zdrada Judasza, Zaparcie się Piotra, Sądy Annasza, Kaifasza i Piłata.

Gorzkie Żale zaczynają się „Pobudką”. Jest to pieśń wstępna, zaczynająca

się od słów: „Gorzkie Żale przybywajcie”. Jest to wezwanie do rozważania męki Pańskiej, nad którą ubolewa cała natura stworzona. Po „Pobudce” następuje trzy części Gorzkich Żali. Każda z nich składa się z czytania tzw. Intencji, z Hymnu, Lamentu duszy nad cierpiącym Jezusem i z Rozmowy duszy z Matką Bożą Bolesną.

Autorem Gorzkich Żali jest ks. Wawrzyniec Stanisław Benik, misjonarz, promotor bractwa św. Rocha przy kościele św. Krzyża w Warszawie.

Od 1707 roku odprawiano je w kościele św. Krzyża uroczyście w każdą

niedzielę Wielkiego Postu.

Porządek nabożeństwa Gorzkich Żali był następujący:

- wystawienie Najświętszego Sakramentu,
- śpiew „Pobudki” i wszystkich trzech części Gorzkich Żali,
- kazanie pasyjne,
- procesja ze świecami,
- błogosławieństwo.

Z czasem procesja zanikła, a śpiew Gorzkich Żali zredukowano do jednej tylko części. W tej formie nabożeństwo to cieszy się liczną frekwencją

Zamyślenia wielkopostne – o pokucie

Pokuta, umartwienie, to słowa już niemodne. Nierzadko jest jednak tak, że to co zdaje się być niemodne jest najbardziej aktualne choćby dlatego, że jest ważne i potrzebne. Mówienie przez współczesnych ludzi o pokucie z pewnym zażenowaniem lub milczenie o pokucie bierze się zapewne z fałszywego o niej wyobrażenia, wedle którego pokuta kojarzy się z biczowaniem.

Jezus Chrystus, Bóg – Człowiek domaga się od wszystkich ludzi wewnętrznej przemiany. Ta wewnętrzna przemiana może dokonać się dzięki Jego interwencji i przy naszym współudziale przez pokutę. Wszystkie elementy pokuty jakimi są jałmużna, post, modlitwa związane są z ofiarą, trzeba coś stracić aby coś zyskać, trzeba coś dać, aby coś otrzymać. Pokuta nie może kojarzyć nam się z biczowaniem, umartwianiem i zabijaniem wszelkiej radości życia. Istotą pokuty ma być „podróż” do swego wnętrza i szczerze nawrócenie. Pokuta ma być drogą nadziei i powrotu do Boga, a także zwrócenia się ku bliźnim. Nie sposób przecież tych dróg rozdzielić.

W okresie Wielkiego Postu dochodzą jeszcze specjalne racje pokuty. Zastanówmy się czy jednak traktujemy je na serio?

Współczesny człowiek stracił zaufanie do drugiego człowieka czując się zdradzonym, odrzuconym, oszukanym, wykorzystywanym. Tęsknota za bliską, życzliwą osobą to temat większości książek, artykułów, filmów. Nikt nie jest samotną wyspą. Każdy chce mieć koło siebie kogoś, komu można zaufać. Pogoń za akceptacją, uznaniem, życzliwością nie pozwala ludziom na postawienie sobie ważnych pytań, które warto zadać w czasie tak szczególnym jakim jest Wielki Post.

Zapytajmy więc siebie – w ciszy, przed Bogiem co jest niepokojem Twego serca? Czy w codziennym

zgiełku i chaosie poszukujesz oaz ciszy i skupienia by znaleźć czas na autorefleksję? czy będąc w kościele potrafisz uświadomić sobie, że stoisz przed Bogiem ze swoimi radościami i smutkami, wadami, nałogami? Czy w kontakcie z drugim człowiekiem liczysz i kalkulujesz zyski i straty? Czyje łzy otarłeś? Komu ulżyłeś w cierpieniu? Komu rozpromieniłeś uśmiechem choćby jedną godzinkę? Czy nie zastyga w Tobie miłość? Jeśli tak, to zbliża się jakby koniec Twego żywota, bo gdzie nie ma miłości tam nie ma życia. Czy chcesz żyć radośniej? Na pewno tak, więc musisz pozbyć się swoich przyzwyczajęń i nałogów. Spójrz na ekran swojej duszy i przemyśl to co zrobiłeś i co masz jeszcze do zrobienia w swej wędrówce przez życie. Gdy w życiu pojawia się kryzys, gdy potrzebujemy pomocy, wtedy możemy zauważyć, że obok nas żyją różni ludzie. Warto zapytać samego siebie – dla kogo żyję?

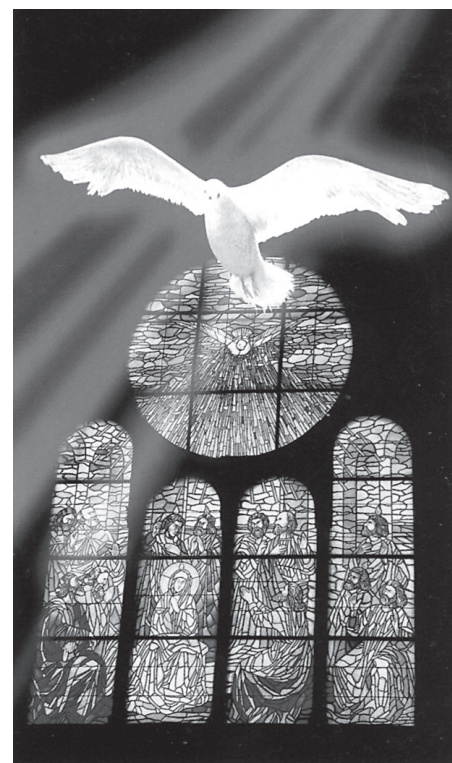
Może odpowiedzi na postawione pytania pozwolą nam pogodnie przeżywać własne udręki, lepiej zrozumieć niepokoje innych, bardziej wyrozumiale traktować cudze potknięcia i słabości, dojrzałej odbierać życie i znajdować radość w obcowaniu z każdym człowiekiem.

Uświadamiajmy sobie, że pokuta to droga wiodąca do zatracenia egoizmu, do wyrzeczenia i ofiary. Kiedy w Wielkim Poście rozmyślamy o naszym życiu, załamaniach i pesymizmie ratujmy się modlitwą, bo tylko szczerze zawierzenie Bogu może nam pomóc. Krzyż z cierpiącym Chrystusem, na który patrzymy w czasie modlitwy jest ostrzeżeniem i pytaniem o nasze człowieczeństwo.

Uwierzmy, że sens pokuty tkwi w osobistej przemianie, w przemianie sposobu myślenia i działania, w kierunku największego przykazania miłości Boga i bliźniego.

Niech zstąpi Duch Twój...

20 marca 2000 roku w Uroczystość Świętego Józefa Oblubieńca Najświętszej Maryi Panny młodzież klas ósmych na Mszach świętych o godzinie 16.00 i 18.00 przyjęła Sakrament Bierzmowania. Sakramentu udzielił ks. biskup Adam Odzimek. W uroczystości wzięli udział zaproszeni księża i goście.

Jak wynika z samej celebracji, skutkiem sakramentu bierzmowania jest pełne wylanie Ducha Świętego, jakie niegdyś stało się udziałem Apostołów w dniu Pięćdziesiątnicy.

Bierzmowanie przynosi wzrost i pogłębienie łaski chrzcielnej:

- zakorzenia nas głębiej w Bożym synostwie, tak że możemy mówić „Abba, Ojcze!” (Rz 8, 15);
- ściślej jednoczy nas z Chrystusem;
- pomnaża w nas dary Ducha Świętego;
- udoskonala naszą więź z Kościołem;
- udziela nam, jako prawdziwym świadkom Chrystusa specjalnej mocy Ducha Świętego do szerzenia i obrony wiary słowem i czynem, do mężnego wyznawania imienia Chrystusa oraz do tego, by nigdy nie wstydzić się Krzyża

Młodzieży, która przyjęła Sakrament Bierzmowania życzymy, aby Duch Święty, którego otrzymali umocnił ich do mężnego wyznawania wiary i postę-

INFORMACJE

1. Dziś o godz. 17.00 - Gorzkie Żale z kazaniem pasyjnym. Taca z Gorzkich Żali jest przeznaczona na urządzenie Grobu Pańskiego.
2. W piątek Droga Krzyżowa:
 - dla dorosłych o godz. 7.30 i 17.30,
 - dla dzieci o godz. 16.30,
 - dla młodzieży w kaplicy św. Rodziny o godz. 19.00.
3. Gorzkie Żale dla dzieci w środę, 29 marca, wyjątkowo o godz. 16.00.
4. W środę, 29 marca, nie odbędzie się spotkanie wspólnoty Odnowy w Duchu Świętym ze względu na rekolekcje parafialne.
5. Młodzież i wszystkich chętnych zapraszamy na Drogę Krzyżową z udziałem niepełnosprawnych po ulicach naszej parafii, w piątek, 31 marca o godz. 19.00. Początek w kaplicy św. Rodziny.
6. 1 kwietnia odbędzie się pielgrzymka maturzystów do Częstochowy. Koszt 20 zł. Wyjazd o godz. 13.00 sprzed kaplicy św. Rodziny. Zapisy w księgarni parafialnej. Serdecznie zapraszamy.

W minionym tygodniu

Ochrzczeni zostali:

Inez Anna Soból

ŻYCZENIA

W 18. rocznicę urodzin Katarzyny;
w 18. rocznicę urodzin Agnieszki;
w 18. rocznicę urodzin Katarzyny;
w 15. rocznicę urodzin Eweliny
błogosławieństwa Bożego oraz
opieki Najświętszej Maryi
Panny życzy

Redakcja

Rozwiązanie Konkursu „MÓJ KOŚCIÓŁ”

27 lutego Redakcja „Mojej Parafii” ogłosiła konkurs dla najmłodszych czytelników pt. „Mój Kościół”. Zachęcaliśmy wówczas wszystkie dzieci, aby narysowały swój wizerunek Domu Bożego. Ponieważ skończył się czas dostarczania prac do księgarni parafialnej, pora na podsumowanie.

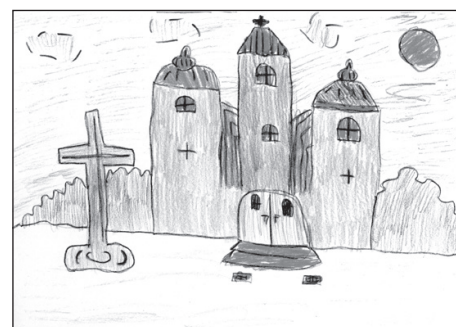
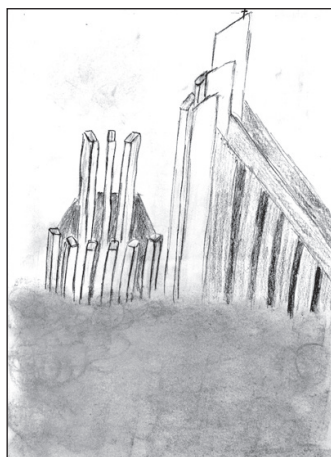
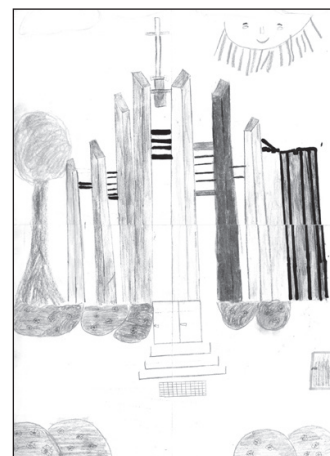
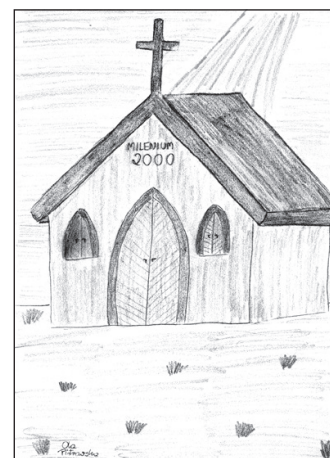
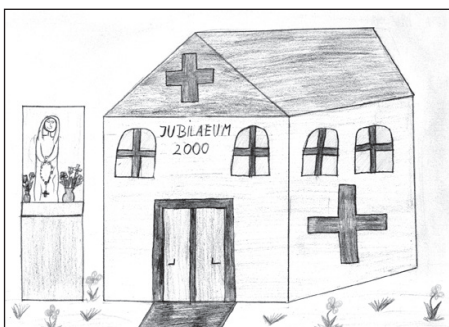
W naszej zabawie wzięło udział sześć dziewczynek, które należą do Oazy Dzieci Bożych. Na swoich rysunkach przedstawiły Kościół jako piękny, duży budynek otoczony figurkami świętych, zielenią. Centralne miejsce na ich obrazkach zajmuje krzyż. Jest to symbol Zwycięstwa Jezusa nad śmiercią i chlubę Jego wyznawców.

Cieszymy się, iż dzieci widzą Kościół w tak ciepłych barwach. Musimy jednak pamiętać, że to nie tylko budynek, ale i Dom Boży, w którym żyje Chrystus. Dlatego go kochajmy i szanujmy ponad wszystko.

Za wspaniałe prace należą się ogromne podziękowania uczestniczkom 0° ODB oraz ich animatorkom: Sylwii Buchacz, która jest zarazem współredaktorką „Mojej Parafii”, oraz Urszuli Czarneckiej, które zaproponowały im udział w konkursie.

Nagrody dla dziewczynek są do odebrania w księgarni parafialnej!

Magdalena Kowalska

Adres redakcji: 26-600 Radom, ul. Wiejska 2, tel. 366-81-44

Redaktor naczelny: Agnieszka Stępień, Z-ca redaktora naczelnego: Magdalena Kowalska, Dyrektor techniczny: Grzegorz Stępień.
Opiekun duchowy: Ks. Ireneusz Chmielowski SAC. Odpowiedzialni: Katarzyna Wilczyńska, Halina Siczek, Maria Sowińska, Sylwia Buchacz, Łukasz Grzeszczyk, Marcin Ciosek, Monika Grzesiak, Luiza Boerska, Agata Menert.

Drukarnia Virgo, tel. (048) 3633844, 0601 97 02 72